Napsal uživatel Dušan Trličík
Neděle, 26 Leden 2014 13:54

Mohlo by se zdát, že se **Honza Žamboch** chce zařadit mezi mnohé světové kytarové hvězdy, které se po letech služebního hraní ve špičkových hudebních tělesech chtějí ukázat také ve vlastním projektu. Proč však vsetínský hudebník, vždy plný zvláštní osobité poetiky, přináší toto album, které nazývá zcela technicky Kytara a Les, když je frontmanem nepřehlédnutelných Žambochů a výhradním autorem repertoáru, který na první poslech přesahuje běžnou žánrovou šeď? ***Guitar & Forest*** je album dvanácti písní, zpívaných zcela beze slov, kde sbory zajišťuje nekoordinované pohvizdování nebeských ptáků a šum stromů. Co píseň, to jiné místo, jiný les, jiná roční doba, jiná melodie. Nejedná se tedy o album, kdy je potřeba vynést na slunce osobnost kytaristy, přestože jsem přesvědčen, že mnozí budou poslouchat toto album především z důvodů, aby zjistili, jaký deficit ve svém vlastním interpretačním umění ještě mají, než budou hrát stejně dobře jako autor tohoto alba. Jedná se o návrat lesníka do jeho profesního prostoru a vzdání holdu místům, které jsou mu nejbližší, v interakci dřeva hudebního nástroje se živým organismem stejné materiálové podstaty. Pro mě je toto album jedním z milníků na Honzově cestě ke kytarovému nebi, a také důkazem, že cestou může být také tvrdá práce provázená pokorou k prostoru, který nechceme jen ovládnout, ale stát se hlavně jeho přítelem. Album posouvá Honzovo umění mezi světová jména a jsem si jist, že provedení přebalu CD v angličtině není náhodné. Jazyková bariéra zde koneckonců nebude žádná, protože se jedná o dvanáct instrumentálek zahraných na jediný nástroj s doprovodem zvěře a lesního porostu a případečných zvuků daných okamžikem, kdy byla nahrávka v plenéru pořizována. Bál jsem se, že mě album už v polovině začne nudit a k poslechu se budu nutit, ale nestalo se tak. Soudím, že se nejedná o pouhé "vypovídání se" z hudebních přetlaků, ale o promyšlený projekt, který pravděpodobně nemá obdobu, alespoň ne v našem domácím prostředí. Dvanáct písní - dá li se tak říci - obsahuje pouze řeč akustické kytary v ambientu plenéru, pokaždé jiném, nahrané na ex - tedy bez jediného střihu a se vším, co k tomu patří – déšť, nepohoda, zima, horko. Přesto se nahrávka na první poslech jeví jako dokonalá a technické nedostatky neodvádí běžného posluchače k úvahám, proč to zní právě takto. Pravděpodobně nebudete muset po poslechu čelit nějakým neodbytným výzvám, album je celé nahráno beze slov (pokud ovšem nerozumíte ptačí řeči a nejste-li zarytý objevovatel tajů hry na akustickou kytaru). Můj první poslech, realizovaný v nedělním tichu ranní kávy, mě přivedl k přesvědčení, že poslechem tohoto alba můžete umocnit své pocity svobody, volnosti a sounáležitosti s univerzálním bytím, ať už primárně ucítíte šumění břízy, vrby, smrku či nikoli. Posluchači s dobrou představivostí určitě mezi tóny budou cítit dobrodružství objevování krajiny pro místa nahrávek. Kruh se uzavírá, Honza se vrací zpět ke svým stromům, od kterých se ani dnes ještě plně neodpoutal, ač jej cesta profesionálního hudebníka velice láká. Možná je to začátek nové etapy, kdy jeho si umění budou mít možnost všimnout i daleko za hranicemi domova. Ale i za mořem rostou smrky, modříny a borovice… Na závěr musím podotknout, že si tuto desku netroufám hodnotit v konkurenci jiných, kteří nesou kůži na trh s vlastními texty, a také že není bez zajímavosti, že lesní deska je dostupná také na legendárním „dřevním“ vinylovém nosiči! {desky 1219}